

MODERNARUM LINGUARUM

ATQUE

HISTORIARUM

PROFESSORIS REGII

ORATIO
INAUGURALIS

HABITA CANTABRIGIAE

IN

SCHOLIS PUBLICIS,

JULII III°. MDCCXXV.

ROGATU DIGNISSIMI
DOMI PRO-CANCELLARII EDITA.

CANTABRIGIAE.

TYPIS ACADEMICIS

Apud CORNELIUM CROWNFIELD.

INSTITUTIONUM LINGUARUM

TOME

HISTORIARUM

PROFESSORIS REGII

ORATIO

IN AUGURATIS

HABITA CANABRIGIAE

IN

SCHOLIS PUBLICIS

JULII III. MDCCXXV.

NOCTU DIGNISSIMI

DOM. PROCANCELLARI EDITA

CACTABRIGIAE

TYRIS ACADEMICIS

Apud Cornelianum Gronovium

ORATIO INAUGURALIS.

QUOD Bonum, Felix, faustumque sit, Novum Vobis hodie, Academici, ordimur munus; Quod, quo consilio, a REGE nostro Optimo designatum atque constitutum sit, quos honores Academiis afferat, quos fructus Reipublicæ spondeat, quantumque usu magis suo, quam Novitate, nobis omnibus commendatum adveniat; qua possum brevitate, nunc exponam.

Id primum omnium fatis constat, Academici, Juventutis nostræ partem non contemnendam, linguarum addiscendarum causa, peregre quotannis proficisci. Cumque jamdudum omnia nobis, cum ad Doctrinam necessaria, tum ad mores formandos egregia, non suppeterent modo, sed & abundarent; Quod minimi videbatur momenti, id deesset solum; apud multos tamen, ita postulante tum suo privato, tum etiam Reipublicæ commodo, prægravabat hoc minimum quod deerat præclara illa omnia, atque egregia, quibus tamdiu abundamus.

MULTA hinc incommoda; primum enim, res indigna est visa, abire hinc longe, in exteras nationes, Spem Regni, Nobilissimos Juvenes, ad summa Imperii hujusce munia olim designandos; Lugduni alios, alios Genevæ commorari, idque, sermonis fere solum cum Vicinis nostris cædendi gratiam. Cum si linguas hæcæ hodiernas excipias, nihil fere sit, quod sciam, egregium ac laudabile, quod Batavus aut Genevensis docere possit, *nos autem Angli* non possimus.

DOLENDUM erat præterea, tam levi de causa, Alumnis suis, atque ornamentis orbari, hæcæ Nobiles quas Videmus, quasque nullo non tempore reverebimur, *altrice Regum manu* fundatas atque extructas Domos. *Florem* aîos Juventutis nostræ decerpere, nos fructum interea perdere. Quodque omnium malorum summum est, alieno Vitæ tempore id fieri, atque in illo flexu ætatis, cum minime conveniret, in grave adeo discrimen, tenetam atque imbecillam Adolescentium Virtutem objici.

tereram

NAM si quis, Auditores, jactis in hac *Academia* bonarum literarum fundamentis, ubi præceptis institutisque philosophiæ plene fuerit imbutus, peregrinandi postea studio tenebitur; cum eo robore sit animi, atque ea indole Virtutis, ut nihil ei metuendum sit ab istis Voluptatum illecebris, quibus Juvenes plerique omnes in cursu suo impediri, atque etiam irretiri solent: non negaverim magnam huic homini ex istiusmodi proposito delectationem oriri posse; tum, quod præcipuum est, ingentes ad Rempublicam exinde perventuros fructus.

MORES enim Vicinorum nostrorum accurate observasse; quo jure, quibusque legibus inter se vivant, quibus commodis fruuntur; quæ studia sequendo, vitam alii tolerant, alii

I N A U G U R A L I S.

5

alii etiam & ornent, cognoscere; tum præterea, notatum habere, quibus præcipue laborent incommodis, idque non tam *Natura*, quam *hominum* culpa; quam pari plerumque cælo, etiam & meliore, quam nos Britanni, gaudentes, dispari tamen vivant conditione; non simili lege, non æqua fortuna, non comparanda gloria; Hæc omnia, inquam, Academici, semel nos vidisse, profuerit, ut eorum meminerimus semper; ratumque hoc in æternum atque constitutum habeamus, non a blanda cæli temperie, flatuque Favonii, non a Bacchi Cererisque donis, sed a sanctitate morum, legumque salubritate, omnem omnium qui ubique sunt Populorum, oriri felicitatem.

AT quis non videt seriam rem esse ejusmodi quam volumus Peregrinationem? Maturis ad hanc opus esse annis, atque illa sapientia quæ non cadit in teneram ætatem. Quid agis, tu Pater Britanne, cur filium tuum is perditum? Quid, inepte, illam ætatem, ferocem plerumque atque indomitam, quam adolescentes maxime è Parentum oculis subtractam velint, sibi que ipsis quasi lucro appositam, ipse adeo in tot labeas atque misérias immittis, tanquam fluctum a saxo frangi? Cur laudis amantem, laude amicorum privas? cur suffragiis, oculisque suorum Popularem eripis? amplissimoque in hac Academia, virtutis suæ atque Doctrinæ testimonio, cur frui non finis? carere cur cogis? *Exulabit*, miser, illi tuus, non *Peregrinabitur*; qui, cum nondum *Vir factus* è patria egrediatur, quam primum in adverso littore pedem posuerit, *Infans* omnino reperietur; ne minima quidem cujusquam amicitia fretus, nullo & sermonis usu; Misero cuidam loquendi Præceptori, quasi in servitutem, addicendus, quo *monitorè plerumque* utens (at *conviva semper*) vocem pariter & mores egregie formabit.

QUAM

QUAM ille tandem in Patriam rediens, in foro Personam sustinebit? quam graves in Senatu sententias dicet? quo plausu audientium excipietur? Quos impetus malorum in se Civium franget? Qui cum Parisiis biennium unum aut alterum, saltandi quendam, ut etiam cœnandi Magistrum audiverit, præceptis institutisque deliciarum omnium atque ineptiarum abundans, ad suos revertetur; rosas & unguenta olens Juvenis; Non tam principum Virorum, quam Mimorum & Mimarum edoctus nomina; præclara illa multa, quibus natio illa longe celeberrima jamdudum abundat, omnia fere nesciens: eorum, quæ non habet laudanda, nihil non sciens. Omnem denique in posterum, vitæ suæ ambitionem, & spem gloriæ, in Vestitu, & coma, cænise antelucanis positurus.

MERUIT certe hoc malum, Academici, indies latius serpens, altiusque radices suas agens, ut ei, provideret, remediumque tandem apportaret, benigna PRINCIPIS longe, Præclarissimi manus.

ECQUID autem non videtis, *recente* hoc Regis instituto, *veterem* nobis redonari gloriam? Juvenes alios vobis, Patriæque conservari, alios etiam in Imperii usus Erudiri. Nemini hodie necesse esse, domo sua, Amicis, Parentibus Aris atque focis, eo vitæ tempore carere, quo maxime eorum omnium auxilio censendus est indigere. Possent omnes ad maturam usque ætatem in hoc clarissimo ad Virtutem Theatro, versari; Conspectu ac colloquio Virorum longe Celeberrimorum frui; illorum præceptis ad Doctrinam institui, etiam & exemplis ad summa quæque accendi; tum demum peregrinari, cum iis sint annis, ut nihil leve, vanum, puerile, præter modum cupiant; nihil nobile non spirent: Externas ita visuri regiones, ut suam interea ornent; Tales a nobis egredientes, ut cum tales sint,

sint, omnes quibuscum erunt una, *suos* esse velint; ita probata denique Virtute, ut nihil mali a quibusvis doceri velint, ita perfecto per laborem Judicio, ut nihil Boni domum reportare non possint.

HABETIS Academici, novi hujus instituti *Utilitates* satis Egregias, quas alet Dies, nutrixque Regis Optimi manus, ad fructus aliquando uberrimos perducet. Parem vobis ex eo *Voluptatem*, præstare cum non possim, spondere non ausim. Laborat hic fateor, aliquantisper, & quasi in scopulis hæret, MODERNA nostra Historia, Quæ quantumvis ANTIQUÆ illius sororem se profiteatur, dissimili se facie & vestitu incedere non diffitetur, ut Sororem *illius* vix quisquam *hanc* agnoscat; Heu fidere non æque felici editam, nec a bonis eductam, rudem enim atque agrestem, loqui plerumque, ut decet, nescientem; quandoque etiam, & quæ optime novit, eloqui præ pudore, vix audentem. Quid multa, Academici, nihil vos dissimulabo, contenta vos *docere*, *Laudari* non postulabit.

NAM præterquam, quod jucundissimum sit, in Antiquorum literis versanti, præclarissimæ cujusdam Virtutis, expressam ubique & quasi vivam Imaginem videre; libenterque hic habitet animus, & quasi avelli nesciat ab illorum memoria contemplanda, Qui Res publicas fundarint ingentes, aut qui fundatas legibus munierint; aut qui denique in proferendis imperii sui finibus occupati, eam bellandi rationem constanter tenuerint, ut quos armis devicerant, eosdem beneficiis devincirent; præterquam, inquam, quod hic campus sit, in quo cum summa voluptate spatari possit animus noster, tum præterea, tanta erat, in illis semper laudandis sæculis, excellentium ingeniorum multitudo, ut cum *his tantis Viris*, quorum modo meminimus, etiam & *Scriptores* pari fere sint in gloria: dubiumque

umque pene sit, utrum qui hæc immortalī memoria dignissima ediderint, an qui illorum facta scriptis mandarint, potio-rem sint laudem apud posteros consecuti.

PUDET autem confiteri (at confitendum interea est tamen) nihil hujus simile in sequentibus sæculis reperire nos posse. Primum enim omnium, id Vobis prædico, Academici, horridus quidam, atque inconditus sermo, facta præter modum barbaries, vos tanquam è cælo in paludem quandam Stygiam delapsos, excipiet. Dein, si penitus quis introspiciat, non magis *bene scribendi*, quam & *recte agendi* rationes omnes temporibus illis excidisse judicabit. Absurda enim pleraque tum placuisse animadvertet, vana, inutilia; laudemque præteriti temporis omnem in stultitiam & stuporem, quandoque etiam in crimen conversam abiisse. Ut par adhuc certamen sit, dubia prorsus Victoria, utrum Scriptores an auctores rerum, miremur magis. *Non equidem invidemus, miramur magis.* Cæsarum enim loco, Pompeiorum, Ciceronum, Catonum, nova nobis hominum facies, novum agmen occurret, Monachorum, si Deo placet, & Monacharum. Quorum omnis Vis animi, atque sapientia, eo unice tendebat, in hoc se magnifice efferebat, quod homines ex stultis, *insanos* redderet. Quibus summa erat disciplina, omnia nescire; res invisas quotidie videre; inauditas, audire; cum Angelis quibusdam otiosis de nocte sermones cædere, quandoque etiam & hilarius paulisper, quam par erat, cum eis convivium celebrare, comissari, fores effringere. Quorum denique quanto magis unusquisque omnem in sese rationis & sensus communis usum atque vim pessumderat; tanto magis Divinior quispiam sibi factus esse videbatur.

I N A U G U R A L I S.

IN hoc tam misero rerum statu, ubi videre erat dimidiam fere Hominum partem, aut *somno Sepultam* jacere; aut (quod adhuc gravius erat) omnem *Vigilandi* laborem atque industriam, omnem Vim atque dignitatem Humanæ Naturæ, quæ certe summa est, & prope Divina, in *certis* quibusdam fabis numerandis, ponere, aut in fabulis *incertis* fingendis dicendisque; Mecum, interea mirabimini, Academici, horum consilio ac Jussu factum esse, hac tam ignava pecude impellente, aut monente, etiam & minante; quod cæteri fere omnes mortales, Duces, Principes, Imperatores, tanquam qui visis quibusdam exterriti fuissent, aut afflatu quodam malo de sensibus dejecti, ratione quidem nulla, Religione, ut præ se ferebant, multa, ad Arma ubique concurrerent.

PERIRE interea omnes Hominum artes ingenuas mecum observabitis, exercitationesque Virtutum, jacere Philosophiam, Historiam, Poesin, Statuariam, Architecturam; omnes Græcorum Veneres atque elegantias, omnem Romani Imperii Majestatem, in desuetudinem primo, mox in oblivionem abire. Venerandis illis Antiquorum monumentis, non sine consilio quodam aut abjectis, aut deperditis, ut quorum Virtutes sequi jamdudum desiverant hi novi, boni Viri, illorum ne memoria quidem in æternum suum opprobrium, ad posteros perveniret.

ET Quoniam, in ea tempora incidimus Academici, ubi omnis nobis posthac de Religione futurus est sermo; ubi per mille, aut plus, annos, navigant, arant, ædificant, rixantur, pugnant, nihil boni malive non faciunt, Homines, *Religionis* solius causa, Omnes has ambages Vobis explicabit aliquando hoc munus nostrum. Eruam te ex latebris tuis, Romane; nolentem, retrahentem te in lucem protraham. Non sinam te multa atque egregia promittentem,

mittentem, nihil eorum quæ promittis præstantem, unquam; Tibi ipsi, præter modum, de tuo ingenio placere; nobis interea omnibus, bonis verbis, hoc est, dolo malo imponere.

SCELERUM ego te tuorum ex omnium annalium monumentis convincam; Testes Ego, vobis excitabo, vivos mortuosque; adducam in hanc causam non Hominum modo sed & Civitatum cadavera, furoris Romani, pariter & Pietatis monumenta; audietis à me quas regiones, longis itineribus a se invicem distitas, calamitate conjunctas, uno quasi ictu, sanguine inundarint. Quos Reges vi aperta aggressi sint, Quos & Veneno sustulerint; etiam ante aras Dei Hospitales, venerando illo *Salutis* poculo, tam execrandi Criminis, per illos, non innocente.

HÆC omnia vobis, Auditores, comperta, patefacta, atque illustrata dabit, *Historia*, quam hodie docemus, *Moderua*. Hoc illud est, in hac nostra cognitione rerum, non dicam jucundum (ecquis enim tam inhumano est animo, tam male à natura ad societatem comparatus, ut in Religionis Christianæ infamia, & in scelerum historiis audiendis delectari se patiatur) at imprimis utile & frugiferum, quod in illustri quasi posita monumento ejusmodi exempla videamus, unde docti, bona illa plurima quæ Dei Opt. Max. singulari indulgentia nos fere soli possidemus, majore saltem Cura tueamur, & cavere tandem ab iis discamus per quos salvi esse non possumus.

SENTIO Academici, jam nimium diu in hac causa morari Orationem nostram. Date mihi hanc primam veniam, difficile erat de Romanorum gente illa humana inhumana dicenti, modum sibi ullum aut dicendi aut indignandi imponere.

MIHI sane difficile erat, animo recolenti, fœdatam ab
 iis esse omnem nostram Historiam; cogitanti, & quasi co-
 ram hiſce oculis videnti, proſcriptionem Bonorum, fugam
 atque cladem Innocentium, Rerum publicarum everſiones;
 Principum, Regum, Imperatorum, aut vitam inquietam,
 aut mortem deplorandam; omnia denique quæ ab anti-
 quis Tragoedis ad terrorem ficta in Scenam olim profere-
 bantur, ſeu viſu crudelia, ſeu miſeranda auditu, ita denuo
 ab his repræſentari, ut antiqua a novis, ficta a veris longe
 ſuperentur; ab his *Trojam* quotidie *inflammari*, *Priamo vi-*
vitam eripi; Mihi præterea videnti, Hos pios fratres, illa-
 rum omnium Scientiarum Charybdim eſſe & voraginem,
 quas nobis moriens reliquerat, fideique noſtræ in tutelam,
 quaſi cara ſua pignora, commendarat, Erudita illa & ſem-
 per Veneranda Antiquitas; ab his eadem crudelitate qua
 Vivis non parcunt, in mortuos ſævitum eſſe; per hos
 factum eſſe, quod ex tanto ac tam opimo ad quod hære-
 des accedere debuimus, patrimonio, non niſi pauca quæ-
 dam & miſerandæ cartæ ad nos pervenerint, quaſi ex nau-
 fragio ereptæ tabulæ, reliquæ tinearum atque immitis
 Monachiſmi; Hæc mihi omnia, Auditores, ſcienti, dolenti,
 indignanti, difficile erat, non veſtra patientia hodie abuti.
 Ut cor vobis, ſi poſſim, interea cumularem ira; quo ad-
 verſus eos liberrimâ tandem indignatione excandeſceret
 nobis omnibus animus, qui, toties è patria noſtra expulſi,
 expelli non poſſunt; Qui cum propter ea infinita bona,
 quæ de nobis jamdudum prædati ſunt, odio quovis ſint
 digni, id hodie tamen agunt, ut muneribus ſuis adhuc
 magis ſint inviſi, quam furtis olim fuerant, & rapinis.
 Quibus forſitan condonaremus, omnia fere quæ maxime
 amamus, ignavo illo & lutulento pede, conculcaſſe, per-
 didiſſe, diſſipaſſe, niſi & ea quæ maxime non volumus,
 beneficia, manu pariter inhoneſta, invitiſ reponerent, *Ami-*
icitiam infidam, Religionem impuram.

HABEAS tibi Romane, hæc tua dona, male parta, male conciliata dona. Nimium tu nostra causa laboras, nimium tibi molestus es, præter æquumque & bonum. Deo gratiæ, Principem habemus Optimum, Senatum fortissimum, amicos plures, quibus omnia nostra jamdudum sunt Cura. Proinde noli Ecclesiæ nostræ periculis subveniundo, Academicarum salutem, quæ summa est, metuendo, studiis nostris favendo, tantam tibi molem negotii, nequicquam facessere. Per Deos te tuos omnes & Deas oramus, libera nos ab ista tua, si nos amas, amicitia; inutili, non necessaria, incommoda, gravi. Invitos servas, ingratos beas, uno verbo si ad mortem usque te defatigaveris miser, nihil agis Romane, *Homines* sumus, *Monachi* esse, non volumus.

ATQUE ita relictis tandem his desperatis, conclamatis Fratribus, tanquam aere quodam malefano, & pestilenti, cælo liberiore, ægedum, spatiemur Academici; habet enim & *hæc nostra* Historia, amænitates suas, quasi campos quosdam florentes, & fortunata nemora. Ad quæ vobis properantibus, tanquam ex longa peregrinatione, domum revertendum est, atque in *Britanniam* nostram.

NAMQUE, aut me amor incepti negotii fallit, aut nulla unquam Respublica, nec Major, nec Sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit; nec ubi tantus, ac tamdiu Industria, Virtuti, Religioni, honos constiterit.

BRITANNIS enim fere solis, bene semper velle, plerumque & recte agere, a natura datum est. Studio partium ita distrahi, ut non eadem incedentes via, ad eundem finem constanter tendamus, omnes; Patriam amemus, libertatem, leges, Ecclesiam, Principem; humana alia omnia his leviora cogitemus; gloriæ unice serviamus, Hæc Antiqua nobis, atque ab omni memoria, tradita, conservataque est
Lex;

Lex; non scripta illa, sed nata Lex, ad quam non docti sed facti, non instituti sed Imbuti sumus.

ATQUE haud scio, Academici, annon verum sit, REGEM nostrum præclarissimum, Britannorum suorum gloriæ indies magis magisque consulentem, hanc potius præ aliis instituisse viam, quod videret, *historiam* modernam instaurando, se rem instituire, multis quidem utilem, omnibus fere gratam, solis tamen ex omnibus Britannis suis gloriosam.

Nos enim fere soli toto orbe terrarum sumus, qui sexcentos, aut plus annos, unis moribus & nunquam mutatis Legibus vivimus. Nos soli ad illas cautes scopulosque navem hujusce Imperii celeberrimam non adfliximus, in quibus alii, plerique omnes, conquassati fractique perierunt. In hac una fere Insula videmus stare antiquam illam, semperque venerandam *Aram*, ad quam per tot tela, tantosque ignes, Ducente Deo, confugit *Religio*. Omnes denique artes, Scientiasque Græcorum, omnes Romanorum videmus, procellis turbinibusque, quibus foris nullo non tempore vexantur, in patriam nostram compulsas se recepisse; atque hic non tam in Apsylo degere, quam Civitate donari; non vivere modo, sed & nova luce ornari, in Senatum venire, in *Solio Regnare*.

HÆC omnia, si quis recordetur, tum demum intelliget, REGEM nostrum Optimum, non tam voluisse, *paucis* materiam novam Studiorum ordiri, quam *omnium Gloria* monumentum, sacrum atque æternum fundare. Voluisse illum, honores Majorum nostrorum, labore illorum infinito comparatos, & sempiterna dignos memoria, per varia temporum intervalla sparsos, Vobis quasi uno intuitu universos representando, animum vestrum mentesque tantæ tamque excellentis virtutis cogitatione recreare; ut cum in hanc
Imagi-

Imaginem, tanquam in Apellis Venerem, aut Protogenis perfectum aliquod opus mecum intentis oculis intueamini, ardeat vobis animus illorum vestigiis insistendi desiderio, quorum in tanta ac tam præclara luce constituti eritis.

AUDITE igitur, vos *Eruditi* atque *Egregii Juvenes*, quos in tutelam suam hodie recepit REGIS optimi Benevolentia; Audite, & Scitote, fidei Vestræ commissa esse harum Virtutum elogia. Nolite id vobis in animum inducere, rationes quasdam temporum atque annorum obscuras vobis digerendas esse, aut veterum librorum versandum pulverem, ut hinc inutilia quædam, vana, Monastica, in lucem eruendo, levem nescio quam atque inanem Doctrinæ opinionem vobis, ex re sterili & infructuosa comparetis. Alia vobis terenda est semita, nobilior vos manet Labor. Vestrum est, per quos Viros, Quibusque artibus, domi militiæque, & partum & auctum sit hoc Imperium, imprimis cognoscere. Vestrum est Egregios Cives, Patriæ defensores, armorum aut artium gloria illustres, suorum temporum, dum viverent, invidia forsitan oneratos, oblivioni eripere; ab injuriis malorum Civium merentes vindicare; quod solum laborum suorum præmium vivi speraverant, Mortuis rependere; in illustri denique monumento positos, omnibus venturis sæculis ad Imitandum proponere.

PIUM hoc opus, plenum Sanctitatis, plenum Religionis, dignum luce hujus (omnia videntis) Academiae, dignum fundatore REGE.

FALLOR an & Vobis, ad eorum exemplum strenue vos conformantibus, post varia ad quæ vocandi estis munia, fideliter, & cum laude exantlata, erit aliquando, ut eadem illa, quam nunc docendi estis, posteris vos Ostendet, & Eloquatur Historia. Quid enim de Vobis, Juvenes Eruditi, sperare

sperare non licebit, primum, in ea Patria natis, ubi Vir-
tuti ad summos honores, aditus semper patuit; deinde in
illa Academia eductis, quæ rara quadam felicitate, uno tem-
pore, tot *præclara lumina* Reipublicæ dedisse se gloriatur,
unde *Ipsa*, unde *Omnis Populus*, nunc lumen accendit suum;
Quæ quos *Alumnos* olim habuit, eosdem se nunc *Patronos*
& *Defensores* habere, grata semper recordabitur.

CARA Britannia, cariora adhuc huic Academia nomina;
cum *magna* illorum laude, nos etiam & *magni* simus; perque
illos, malevorum quorundam in nos invidiæ, meritum,
nunquam alias visum, hodie possumus opponere. Quos li-
benter vobis nominarem Academici, ni vereretur, ne *Viris*
longe Nobilissimis, non tam gloriosum foret, hic loci a me
nominari, quam nobis turpe & inhonestum, tantam tamque
præclaram Virtutis lucem, omnibus hodie ad famam & ho-
nores recta præeuntem, aut nescire posse, ut sequi non velle.

ULTIMO, quid non & vobis gratuler, in eam vos Im-
perii Britanni ætatem incidisse, quæ adeo non ad senium
vergit, ut maturitatem suam nondum attigisse videatur;
florentem, erectam, validam, ita omnibus bonis affluentem,
ut iis non ad desidiam abutatur, sed data ad Virtutem ad-
jumenta existimet; multa hodie præstantem, majora indies
de sese promittentem: in summa rerum omnium nostra-
rum tranquillitate, crescente adhuc, sub REGE Optimo Ma-
ximo, Imperii vigore; novisque honorum præmiis, Nobilium,
Senatorum, Omnium denique hominum, inflammatis ad
gloriam animis.

SALVE, PRINCEPS OPTIME! Ecquis tam felicem Britan-
niæ Statum intueri potest, Qui non millies tibi, Salvere
vivere, Regnare optaverit; Qui non pro tua tam cara Vita
ad omnes aras, ad omnia pulvinaria Vota sibi nuncupanda
crediderit.

TU

TU Genti nostræ Belli Civilis fluctibus dudum afflictis-
simæ, ex caligine illa longa, & miseria servitutis in liber-
tatis lucem tandem erumpenti, Prima *Spes* omnium, Pri-
mum *Omen* affulxisti; Britannis jam tum *Promissum* nunc
præfens atque *amicum* Lumen. Natalium tuorum, PRINCEPS:
plene absolvisti fidem, quam tum omnibus spondebas *In-
fans*, hodie *Rex* præstas felicitatem.

SALVE iterum, *Pater Patriæ, Belli Pacisque per Europam
Arbiter, Invicte, Auguste, Academice!* Qui cum per longam
illustrum *Avorum* seriem, *Ducum, Regum, Imperatorum*, ad
hæc felicia tempora deductus sis, in quibus te læti vide-
mus, amplectimur, veneramur; non tam gloriosum in Te
reputas tamen, omnes historias, annales omnes, Majorum
tuorum fama occupasse, quam *Nova* materiam *Laudis* à
TEIPSO ordiri; ita de præsentē sæculo bene-merendo, fu-
turi temporis securitati ita providendo, ut memoriam tui
quàm longinquam posteritati, & caram tradas.

QUAMDIU Britannis Libertates suæ, & Leges constabunt;
Quamdiu in sacris hisce Musarum sedibus, artibus Ingeniis
atque liberalibus erit Honos: tamdiu, PATER, populi tu
tui diceris *Amor, & Decus, & Præsidium*; *Posterisque* tuis
quibus Coronam trades, Idem illustrissimum *Regnandi* ex-
tabis Exemplum.

EADEMQUE Dies, (quam speramus omnes æternam fere)
Britannis ad felicitatem, *Tibi* ad memoriam nominis tui,
Propagabitur.

F I N I S

